

Η Αγία Ακυλίνα

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Από μια μεγάλη Αγία, ένας «πατέρας» προδότης και λιποτάκτης «χριστιανός»

Η ΑΓΙΑ ΑΚΥΛΙΝΑ – ΝΥΜΦΗ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η Αγία Ακυλίνα γεννήθηκε το έτος 1745 μ.Χ. στο Ζαγκλιβέρι της Θεσσαλονίκης. Το σπίτι της σώζεται μέ-χρι και σήμερα, όχι βέβαια σε καλή κατάσταση.

Εδώ ζούσε μαζί με τους χριστιανούς γονείς της τον πατέρα της το Γιώργη και τη Μητέρα της που δυστυχώς δε διασώθηκε το όνομά της. Μια μέρα ο πατέρας της Ακυλίνας μάλωσε με ένα τούρκο και πάνω στο θυμό του μαχαίρωσε τον τούρκο και τον άφησε νεκρό. Όλο το χωριό αναστατώθηκε και όλοι οι Χριστιανοί τρομαγμέ-νοι έτρεχαν να κρυφτούν για να γλυτώσουν απ' την μα-νία των τούρκων για εκδίκηση. Ο Γιώργης καταδικάζε-ται σε θάνατο, οι τούρκοι θα τον κρεμάσουν. Αν όμως θέλει να γλυτώσει τη ζωή του, υπάρχει λύση, αρκεί να τουρκέψει. Ο Γιώργης δειλιάζει μπρος στην κρεμάλα, προδίδει την πίστη του και υπόσχεται να τουρκέψει σιγά-σιγά και την οικογένειά του.

Οι Χριστιανοί σαν το άκουσαν φαρμακώθηκαν: «Ακούς εκεί, να βρεθεί Ζαγκλιβερινός να προδώσει τη Πί-στη του!». Όλοι με ένα στόμα έλεγαν.

Εκείνες όμως που φαρμακώθηκαν πιο πολύ, ήταν η Γυναίκα του και η Ακυλίνα.

Ντυμένες και οι δυο στα μαύρα, κλείστηκαν μέσα και κλαίνε για τον πατέρα τους που έγινε προδότης της πίστεως και της πατρίδος. Άδιστα η καλή του γυναίκα προσπαθεί να τον κάνει να συνέλθει, να Μετανοήσει, να Εξομολογηθεί. Αυτός τυφλωμένος από τα δώρα, ούτε θέλει ν' ακούσει για το Όνομα του Χριστού.

Έτσι η μόνη παρηγοριά της Μάνας μένει τώρα η Ακυλίνα, και προσπαθεί να την αναθρέψει όσο πιο καλά γίνεται Χριστιανικά σα να διαισθάνονταν ότι θ' ακολου-θήσει το δρόμο του Μαρτυρίου.

Και δεν άργησε να ξεσπάσει η καταιγίδα. Το έτος 1764 μ.Χ. ο Γιώργης παίρνει διαταγή του πασά που ήταν διοικητής της Θεσσαλονίκης να πείσει την κόρη του να γί-νει τουρκάλα, γιατί την είδε στη βρύση και θαμπώθηκε από την ομορφιά της ο γιος του και τη θέλει για γυναί-κα του. Χάρηκε ο Γιώργης γι' αυτή την μεγάλη τιμή, και τρέχει στο σπίτι του να της πει το μεγάλο νέο και τα μάτια του γυάλιζαν γι' αυτά που του έταξε ο πασάς. Η Ακυλίνα πάγωσε. Μάνα και Κόρη τον βγάζουν έξω από το σπίτι και ούτε θέλουν να τον ακούσουν. Αλλά ο «τούρκος» δεν υποχωρεί εύκολα. Λυσσάει, στην αρχή με γλυκόλογα και υποσχέσεις, όταν όμως βλέπει την Α-κυλίνα να μένει ασυγκίνητη σε όλα αυτά, αλλάζει τακτι-κή και διατάζει βασανιστήρια. Η ατίμητη Μάνα την εμ-ψυχώνει γενναία λέγοντάς Την:

-Παιδί μου πρόσεχε, μην αρνηθείς το Χριστό. Αυτή η ζωή είναι πρόσκαιρη μπροστά στον Παράδεισο και στην Αιωνιότητα Της Μακαρίας Ζωής.

Τα μαρτύρια αρχίζουν.

Την γυμνώνουν, την χτυπούν, την μαστιγώνουν με βέργες και συρματένια σχοινιά. Το σώμα της γίνεται ό-λο μια πληγή. Το αίμα της χύνεται ποτάμι και βάφει τη Μακεδονική γη του Ζαγκλιβερίου. Η Ακυλίνα έχει τα μάτια στον Ουρανό και προσπαθεί να επαναλάβει:

«Χριστιανή είμαι και Χριστιανή θα πεθάνω».

Τρεις μέρες την βασάνισαν. Την τρίτη μέρα το απόγευμα μέσα στους πόνους και στην αιμορραγία την φέρ-νουν στο σπίτι της. Η Μάνα της την σφίγγει στην α-γκαλιά της μόλις τη βλέπει και το μόνο που νοιάζεται να ρωτήσει είναι:

«Παιδί μου μήπως δείλιασες και αρνήθηκες το Χριστό;»

Η Ακυλίνα προσπαθεί με δυσκολία να απαντήσει:

«Μητέρα έκανα όπως μου είπες. Το διαμάντι που μου εμπιστεύθηκες το φύλαξα καθαρό και αμόλυντο και τώρα πάω κοντά στο Χριστό και Θεό μου».

Ήταν 27 Σεπτεμβρίου 1764 όταν έφυγε η Αγία της ψυχής.

Από το Άγιο Λείψανό της ξεχύθηκε μια ανέκφρα-στη Ουράνια ευωδία και όλοι οι δρόμοι απ' όπου το πέ-ρασαν ευωδίαζαν για πολλές ημέρες.

Οι τούρκοι για να τη θεωρήσουν δική τους έστω και μετά θάνατο, διέταξαν να τη θάψουν στο τουρκικό νε-κροταφείο, δίπλα στην πλατεία του χωριού.

Το ίδιο βράδυ ένα φως κατέβηκε πάνω στον τάφο της σαν άστρο και έμεινε για ώρες πολλές.

Τότε τρεις Ορθόδοξοι Ζωντανοί Χριστιανοί, Παλληκάρια του Χριστού έκαναν όρκο μυστικό και έκλεψαν το σώμα της Αγίας. Πού το έθαψαν όμως; Παραμένει ακό-μη άγνωστος ο τόπος. Πιστεύουμε ότι θα το αποκάλυψη ο Κύριος στους εσχάτους χρόνους.

Η Μνήμη Της τιμάται στις 27 Σεπτεμβρίου.

* * *

Απολυτίκιον της Αγίας (ως προς τον Συνάναρχον Λόγον)

Ζαγκλιβέριον χαίρει εν τη αθλήσει σου, η σε βλαστήσασα κώμη ως άνθος εύοσμον,

Ακυλίνα του Χριστού καλλιπάρθενε. συ γαρ ενήθλησας στερρώς, και εδέξω εκ Θεού το στέφος της αφθαρσίας, εκδυσωπούσα απαύστως, ελεηθήναι τας ψυχάς

ημών.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

Πηγή: impantokratoros.gr